

ХУМОР ЈЕ БОЉИ ОД

Београђанин Душан Старчевић, по струци професор, ствара духовите поруке за које је од уредника, читалаца и слушалаца, много пута награђиван

Ђуле у понцу с пасуљем

Као и већина хумориста, и наш домаћин се најпре опробао у сатиричном часопису „Јеж“. Имао је тада 18 година. Часопис би читаоцима понудио карикатуру, а они су били позвани да осмисле врхав текст. Како су на слици биле две гуске, Душан је написао: „Једна гуска каже другој: 'Ти ћеш остати сељанка, а ја идем у град на роштиљ'“. На другој слици је ошачар коме станар са последњег спрата каже: „Да ниси ти тај Кораћ? Убадио си ми ђуле право у лонац с пасуљем“.

Заједно са тадашњим главним уредником „Јежа“ Љубишом

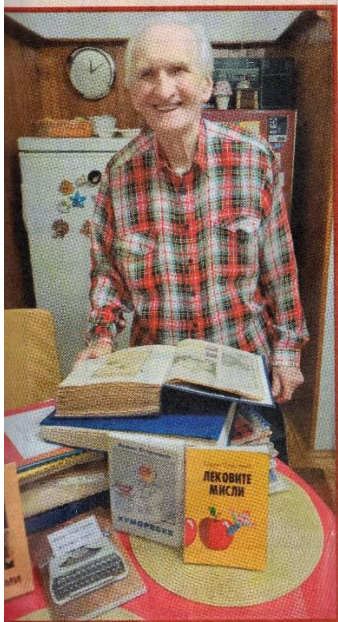
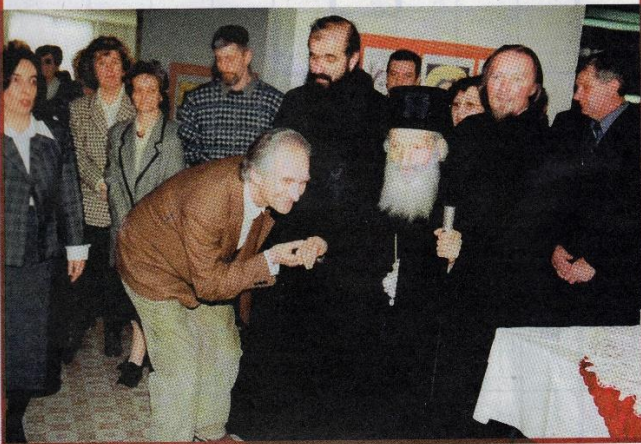
Манојловићем, Душан је писао политичке цакле за насловну страну часописа. Једна је гласила: „Један западнонемачки сенатор изјавио је да је са берлинским зидом све могуће. Како би, онда, било да покуша да га поруши?“. Овај афоризам је написан 1962. а берлински зид је пао 1989. године.

Не уме да објасни одакле му толика снага, воља и жеља да се бави хумором.

– Таленат за писање наследио сам од мајке Катице, учитељице, која је прво своје дело написала у Летопису Матице српске, кад и Десанка Максимовић. – открива и тај део свог стваралаштва. – Успео сам захваљујући бившој

Скромни патријарх Павле

У школу у којој је Душан радио, на Светог Саву 2002. године дошао је, на позив колектива, патријарх Павле да освешта ову просветну установу. Сви су били одушевљени што су имали прилику да буду у друштву човека који је за живота стекао ореол свеца. Иако су га просветари нудили разним ђаконијама, патријарх је, сећа се Душан, узео само једну јабуку, ољуштио је и појео.

Душан Старчевић са својим радовима

У Копитареву градини у Београду су куће двојице великана – Мике Петровића Аласа и Љубе Стојановића. Нисмо кренули у посету овим здањима, већ афористичару Душану Старчевићу који станује у истој улици.

По струци је професор српског језика, сада у пензији. Годинама пише афоризме и хумористичке поруке, и толико их има да, без проблема, може да конкурише за Гинисову књигу рекорда! Живи са супругом Миром у „кућици у цвећу“ о којем, као и о башти, она брине. – Цвеће ми узвраћа љубав. – каже домаћица овог укусно уређеног дома. – Изволите кафу. Сад ће Душан...

Разгледамо укорицене табакe у којима све врви од хумора.

– Верујте, – поручује домаћин, у виду срдачне добродошлице, – добар хумор је бољи од било ког лека. Човек је здравији ако се препусти смећу и хумору.

СВАКОГ ЛЕКА

Хумористичка страна коју је у „Београдској недељи“ уређивао Влада Булатовић Вио

Југославији, братству и јединству, јер су ми афоризме објављивали листови из целе некада велике државе. Највише сам био присутан у „Хуперу“ чији је уредник био Дејан Патаковић. Иако смо кумови, код њега није било протекције. Много ми је жао што га нема...

Сарађивао је са Милованом Илићем Минимаксом, Владом Булатовићем Вибом, Јованом Хаџи Костићем. Прихватили су му афоризме који су засмејавали нацију. Код Хаџи Костића је објавио: „Чуди ме што сви причају о неком смогу. Ја, брате, од овог силног дима и чађи ништа не видим“. Код Виба је за новелете 1963. добио 5.000 динара, кад је просечна плата износила 40.000 динара. Тада је писао: „Један приватни предузетник био је солидно ситуиран. Имао је пачу да прехране жену, децу и један фудбалски тим. Онда су наишли порески органи и затражили извештај о пословању. После њих су дошли представници издавачке куће и молили га да им преда рукопис својих бајки“.

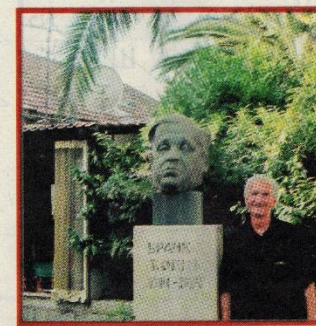
Сат од Минимакса

Помно је сарађивао са увек духовитим Минимаксом код кога није могло да прође оно што неће изазвати смећ. Објавио је и следеће: „Ко пева прековремено? Прековремено пева музичар кад уместо виолинског кључа добије кључеве за стан“. За такве и сличне духовите поруке, Душан је од прославленог водитеља добијао сатове!

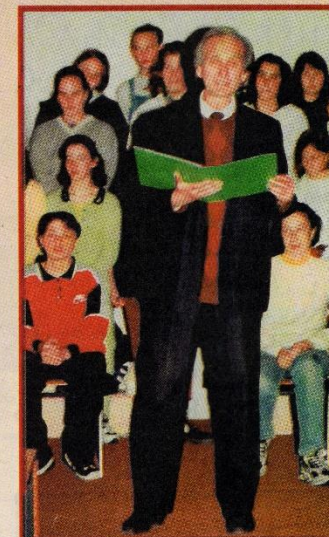
Од хиљаде објављених афоризама, посебно издваја два: „Власт је као швепс. Кад се узме много, изађе на нос“. Или „Неким посланицима је Ахилова пета у глави“. Има и таквих који су упућени најстаријима: „Пензија ми је као смоквин лист Адама. Покрива само оно најнужније“. Хумор је пласирао и на радио-таласима, посебно на Радио Београду 1, у његовим радо слушаним емисијама „Весело вече“, „Караван“, „Породица Јовановић“.

– Ред је да споменем и своје хумореске о инфлацији, шверцу цигарета, клонирању, црној рупи, кафи. – подсећа наш саговорник. – Супруга ми је најбољи критичар, док је унука Настасија веома маштовита и духовита, и може бити да је од мене „покупила“ неке гене и да ће ме и наследити.

Признаје да је велика разлика у стварању хумористичких текстова некада и данас. Раније је имао писаћу машину „колибри“ у коју је увлачио папир и индиго за копију и слао редакцијама по два писма дневно. Компјутер је данас брзинометар. Недостатак је и што се

Крај споменика Бранку Ћопићу у Херцег Новом

Душан чита афоризме на приредби у школи у којој је радио

Успех у атлетици

Душан не воли да говори о наградама. Каже да му је милије кад га позову рођаци, пријатељи, познаници, и јаве да су прочитали његове радове. Радо прима добронамерне критике, после којих пише још боље. Баvio се и спортом. У атлетици је освојио друго место на кросу у Кошутњаку, одмах иза Кузмановића. Професионално је играо стони тенис у „Железничару“ и Југословенском речном бродарству. У спортском центру, где је вежбао, упознао је супругу Миру која је тренирала атлетику у „21. мају“. И даље с успехом игра и шах.

сада такав труд не плаћа, а раније су хумористи од свог стваралаштва имали пристојан џепарац.

Воли Душан да пише, али и да пева, то му је нека врста хобија. Можда нема баш беспрекоран слух, али зато има добар глас. Док је радио у ОШ „Ђорђе Крстић“, колеге су га хвалиле да лепо пева, посебно у пратњи хармоникаша Станка Селенића. За крај, још један афоризам: „Свет би био идеалан кад бисмо се, уместо новцем, служили само осећањима“.

★ М. СТЕФАНОВИЋ